

Poslední minuty

Albert seděl ve své kanceláři na bytovém katastru a nepřetržitě hleděl na dvě kupky papírů a spisů. V kupě které měla bezmála jeden metr byl soupis řádatelů o byt.

Druhá kupka byla o poznaných mýšlích, asi deset centimetrů. Byl v ní seznam volných bytů a parcel. Albert na toto neustále hleděl už deset minut a přemýšlel, kolik lidí si bude muset otevřít oběma se společnou zprávou.

Nevydržel to a šel do úplete pro whisky. Ať tak byla roce 2077 kritická bytová situace. Kdysi byl tohle fajn job. Jedině Albert rozhodoval o tom, kdo dostane byt a kdo si počká. Špatky se jen hrnuly. Teď už si musí tahat práci domů a zažít to tady nenávidět. Nalil si sklenici ať po vrch.

Podíval se z okna. Slunce plynulo do stín mrakodrapů Philadelphie a miliony lidí v ulicích spěchaly domů z práce. Albert tu mohl být ještě dvě hodiny. Popadl první spis řádatele, otevřel ho a zase zoufale odhodil. Měl dnes společný den. Vůde se rozježdily sirény.

Lidé na ulicích se ani nezastavili. Vzhledli k nebesům a zase šli dále, i když ze stanovili nové rodové gardy a civilní obrany vyběhali přes slucháky. Vyběhali už potěšit v tomto tónu.

"To snad ne?" povzdychl si Albert a dal hlavu do dlaní. Chtělo se mu spát. Rozdrnel se telefon.

"Odbor bytového rozdělení, načal se v tu. "Popadni auto a rodinu a jeď do krytu!!!", bylo slyšet v telefonu, i přes rachot jaký byl na druhé straně.

Osoba která volala Albertovi byl Robin Stevens, plukovník na raketové základně v Baltimore. Byl to Albertův přítel.

"Prosím? Co jsi řekl?", tázal se ještě stále nepřetržitě Albert.

"Ty pitomče, copak v tom tam nehoukáš sirény? Odpověď to, ti hájzlově to odpověď, musíme okamžitě do krytu. Hned!!!"

"Kdo co odpověděl, co to říkáš tati?", řekl Albert ale leccos už mu začalo docházet.

"Kdo ani na nás poslali všechny své atomové arzenály. A my ten svůj odpalujeme právě teď. Musíme okamžitě vyhledat kryt! Mě něco kolem čtyřiceti minut. Hodně štěstí synu!"

Albert zesinal. Bylo mu jasné, že když to říká Robin, musí to být pravda. Byl zastupcem velitele základny.

Popadl telefon.

"Ahoj miláčku, kde tě jsi?" "Ahoj Alberte, jdu pro děti do školky. Představ si, před chvílí jsem mělem připít?" "Zmlkni!!!"

"Teď poslouchej. Okamžitě zabíhej pro děti a nikde se nebudeš zastavovat. Počkej mě u obchodního domu vedle školky. Ne na parkovišti, přímo u cesty. Děle, jsem tam za deset minut."

"Ale Alberte, můžeš mi laskavě vysvětlit, co se tady děje?" "Udělejte co jsem ti řekl, je v lha.", odpověděl Albert ryzně a zavřel.

Mozek mu pracoval na plné obrátky. Vyběhl z kanceláře.

"Utkejte se schovat, je v lha!" zakřičel na sekretářku a vyběhl na chodbu. Šel z padesátého patra ať do vyprázdňovaných podzemních garáží. Mezi těmi prvními auty bylo i jeho. Teď poprvé skutečně chvil, že neprohloupil, když koupil auto na řádný pohon. Zběsile se vyřít na ulici a projel křivou zatáčkou na řávenou. Silnice byly skoro prázdné. Benzín nebyl už dva měsíce. Za jízdy občas hodil okem na lidi v ulicích. Většina šla dle svou cestou, sem tam se dal zahlédnout vyděšený utíkající člověk, či postava běžící k centrálnímu Vaultu pod radnicí. Dojel ať k obchodníku. Manželka Tina už šla s oběma dětmi u silnice.

"Nastup, rychle!!! Děti, pohněte sebou!!!"

Rodina se vtěsnila do auta. Albert se šplhal pod ať k podlaze a sedmimetrová strojevná zběsile vyrazila kupředu. Tina zaplařdila.

"Civilní obrana vyzývá k ukázněnému nastupu do krytů. Nepropadejte panice.", hlásilo městní rádio.

Podle situace na ulici skutečně panice nikdo nepropadal. Život šel dle.

"Vault pod m?stskou radnic? je zcela zapln?n. Pro sv?j ?kryt vyu?ijte Vaulty pod zimn?m stadionem, nemocnicemi a hlavn?m n?dra??m. Pop??pad? vyu?ijte star??ch kryt? pod star?mi domy. Opakujeme zpr?vu?"

Albert zaklel. Prudce zabrzdil a sto?il v?z do protism?ru.

"Panebo?e, kam te? pojedeme?", zd?sila se Tina.

"Neboj, za m?stem je je?t? jeden Vault. Nen? sice je?t? zkolaudovan?, ale je v provozu. Byl ur?en pro p??slu?n?ky n?rodn? gardy a civiln? obrany. Ale snad tam bude m?sto."

"Jak o n?m v??"

"Od kolegy ze stavebn?ho ??adu, nav?c jeho syn je v n?rodn? gard?."

Polopr?zdn?mi d?nicemi se ??tili na sever. Za patn?ct minut sjeli z cesty. R?dio p?estalo vys?lat. Ob?as p?edjeli t?k? vojensk? n?kla??k. Pak auto vydalo p?r divn?ch zvuk? a zastavilo. M??i? energie ukazoval nulu. Man?elka ml?ela a d?ti se v p?edtu?e n??eho zl?ho rozplakaly.

"Zatracen?, vystupujte, mus?me tam dob?hnout. Je to jen p?r kilometr? ".

Albert popadl pod pa?i ?ty?letou Joan a rozb?hl se po cest?. ?estilet? Jimmy se s Tinou rozb?hli za nimi. Ut?kali ?ty?i sta metr?, ale ka?d? c?til ?e tohle tempo nevydr?? . Ale jak? byla druh? mo?nost?

Ut?kali d?l. N?hle se za nimi ozvalo zatrouben? a vedle nich zabrzdil vojensk? n?kla??k. Z m?sta spolujezdce na n? zavolal mlad? voj?k.

"Hej, ??fe, jdete taky sm?rem k Vaultu?"

"Jo", zasy?el Albert z posledn?ch sil."

"D?lejte, nasko?te si dozadu. Ale pohn?te.", pob?zel je mlad? d?stojn?k.

Tina vylezla do korby n?kla??ku a Albert j? pod?val d?ti. Kdy? ?idi? vid?l, ?e jsou uvnit?, prudce se?l?pl plyn. Albert se rozhl?dl. V korb? sed?lo asi dal??ch dvacet voj?k? a setrv?vali v hlu?n?m rozhovoru. Hodn? z nich telefonovalo dom? nebo psali na pipboy?ch zpr?vu. Auto zabrzdilo a voj?ci spo??dan? vystoupili.

St?li kus za lesem, na pl?ni p?ed horou. Na jej?m ?pat? se vyp?nala velk? betonov? p??stavba, ve kter? byl zasazen velik? masivn? vchod do vaultu. Na otev?en?ch dve??ch ?lo ??st ??slo 57.

P?ed Vautem st?lo n?kolik p??slu?n?k? civiln? obrany a n?rodn? gardy. Ti z n?rodn? gardy hl?dali s pu?kami dve?e p?ed malou skupinou civilist?, kte?? byli po jednom uv?d?ni rychl?m tempem do ?trob krytu. Tak fofrem, jd?te se schovat, zavelel sv?m voj?k?m d?stojn?k z kabiny a voj?ci z t?k?m dun?n?m p?edb?hli Alberta. Spole?n? dob?hli p?ed dve?e, kdy? p?il?tly dv? mal? helikopt?ry, zjevn? p?et?en?.

"Doprdele, to jsou mari??ci ze z?kladny.", zaklel jeden z voj?k?. Z helikopt?r se vysoukalo asi deset voj?k?. Jejich za?azen? bylo poznat. Svalnat? postavy. Speci?ln? v?lo?ky a perfektn? zbran?. V ruce zara?enou bojovou podp?rnou l?tku zvanou Psycho. Okam?it? se nahnuli p?ed vchod.

"Tak zp?tky, byli jsme tady prvn?!!!!", zastavil je r?zn? jeden z voj?k?.

Jeden z mari??k? na n?j nam??il samopal a vyst?elil. Voj?k se slo?il na zem. Okam?it? se tasily zbran?. Voj?ci m??ili na n?mo?n?ky a n?rodn? garda pro jistotu na ka?d?ho.

"To snad nemysl?te v?n?, dejte ty zbran? dol?!", vyz?val d?stojn?k mari??ky.

"Nebo co?!", odpov?d?li vztekle.

"Vy je zahod?te, pust?te n?s dovnit?."

"Mysl?te si, ?e kdy? jste mari??ci, ?e jste n?co v?c?", zahu?el temn? svalnat? ?ernoch s kulometem a do druh? ruky si vzal pistoli.

"Dost kec?, okam?it?", ?ekl velitel n?mo?n?k? ale nedo?ekl.

Jeho slova p?ehlu?il duniv? zvuk t?k?ho kulometu. B?hem jedn? sekundy se mari??ci octli na zemi vedle voj?ka. V?ichni se pod?vali sm?rem, ze kter?ho se ozvala st?elba. Na korb? n?kla??ku st?l ?idi? op?en? o kulomet. V?ichni si

oddechli. Civilisté se nahrnuli dovnitř a Albert s rodinou se postavil ke vchodu. Muž z civilní obrany jej zadržel.

"Promiňte, kapacita je 1000 lidí. A je jich tam 997. Nemůžete dovnitř. Nestačily by filtry.

"Co teď budeme dělat, teď jsme přiknů v prdeli!!!" zařval jeden voják.

"No snad bychom tam mohli jít my", přemýšlel nahlas dál.

"Drž hubu! Snad nechceš být jako ti nemožníci? Přijdou tam tihle, to je jasné.", řekl důstojník a ukázal na Tinu a děti. Tina okamžitě vehnala děti dovnitř a přitiskla se k Albertovi. "Zůstanu tu", zoufale řekla.

"Nesmysl, půjdeš za dětmi. V okolí je mnoho hlubokých jeskyní, schovám se tam a budu v bezpečí.", řekl Albert a políbil Tinu.

Ta pak beze slova odběhla dovnitř. Civilisté z civilní obrany vešli dovnitř.

"Běž s vámi", řekl nejstarší z nich a zapnul vysílačku.

"Zavěť." ohlášil a velká dveře se pomalu začaly zasouvat. Albert koukal na děti a Tina a Tina a děti koukaly na Alberta. Pak je oddělily tři metry ulehtilý oceli. Albert tam stál a pořád koukal na ty dveře.

"Tak hele, chlape, kde jsou ty jeskyně o kterých jste mluvil? Měli bychom tam jít, za chvíli tu bude přiknů horko", ozval se důstojník.

"Děti tady nejsou, lhal jsem. Jinak by nešla dovnitř." řekl Albert zoufale.

Nikdo mu nevynadal, louku ovládlo mrtvolné ticho.

"Podporu?" k Aaronu Masonovi., řekl důstojník a podal Albertovi ruku. "Albert Hawkins", usmí se Albert.

Došli na okraj louky a pohlédli z kopce dolů. Z mraku smogu byla vidět Philadelphie ozářená podvečerním sluncem. "Děky, že jste nás vzal. Proč jste to vlastně udělal, už tak jste měl plně auto?", zeptal se Albert.

"Mám ženu a děti. Ale i kdybych neměl, snad každé by zastavil.", odpověděl Mason.

"Každé ne, ale jsem rád, že zrovna vy a ne ti nemožníci.", usmí se Albert.

"Kadou chvíli by to tu mělo být.", ozval se řidič.

"Oč je to, jen si na nebesích?" mumlal si jeden voják.

"Z nebes půjde něco plně něco jiného. Bum!!!" odpověděl mu jiný, ale hlas už se mu těšil.

"Máme lůžky v první řadě. Nebojte, vault to vydrží.", řekl Mason Albertovi, když viděl jeho ústaraný obličej.

Ozvalo se vzdělené burácení.

"A je to tady.", řekl suše řidič.

Na nebi nad nimi přeletěla raketa.

"A kurva.", zamlaskal svalnatý černoch, který zrovna jedl tyčinku. "Rád jsem vás poznal." řekl Albert a stěle hleděl upřeně na místo.

"Nepodobně."

"Amen.", domodlil se voják a raketa zamířila k zemi.

A najednou všechno ztichlo, i ptáci přestali zpívat a lidé dýchat.

Temná zadunění, ostrý zvuk vrbuchu a stěna z ohně a dýmů se valila vstříc hoře. Černoch dořval, modlící voják jeťt pevněji sevřel křeslo, řidič polkl. Pak se všechno vypařilo. Albert se předtím pousmí.

Tina a děti byly v bezpečí, a jeho hromada spisů zmizela v proudu.

Odešel vcelku spokojen?.

www.psanci.cz